

Kapitel 1

Drukningen

Hun vågnede. Blinkede mod det uigennemtrængelige mørke. Gabte og trak vejret gennem næsen. Hun blinkede igen. Mærkede en tåre løbe, mærkede, hvordan den opløste saltet fra andre tårer. Men der løb ikke længere spyt ned i struben, mundhulen var tør og hård. Kinderne var udspilede af presset indefra. Fremmedlegemet i munden føltes, som om det skulle sprænge hendes hoved. Men hvad var det, hvad *var* det? Det første, hun havde tænkt, da hun vågnede, var, at hun ville ned igen. Ned i det mørke, varme dyb, som havde omsluttet hende. Den sprøjte, han havde givet hende, virkede stadigvæk, men hun vidste, at smerterne var på vej, mærkede det på de langsomme, dumpe slag, som markerede pulsslagene, og blodets rykvise bevægelse gennem hjernen. Hvor var han? Stod han direkte bag ved hende? Hun holdt vejret, lyttede. Nogen havde fortalt, at leoparden var så lydløs, at den kunne snige sig helt ind på sit bytte i mørket, og at den kunne regulere sit åndedræt, så den ånder i takt med en. Holder vejret, når man selv holder vejret. Hun syntes, hun kunne mærke hans kropswarme. Hvad ventede han på? Hun begyndte at trække vejret igen. Og syntes i samme øjeblik, at hun fornemmede en andens åndedræt mod sin nakke. Hun hvirvlede rundt, slog ud, men ramte bare ud i luften. Hun krummede sig sammen, prøvede at gøre sig lille, at gemme sig. Nytteløst.

Hvor længe havde hun været bevidstløs?

Bedøvelsesmidlet slap sit tag. Det varede kun brøkdelen af et sekund. Men det var nok til at give hende en forsmag, et løfte. Løftet om det, der skulle komme.

Det fremmedlegeme, som var blevet lagt på bordet foran hende, havde været på størrelse med en billardkugle, af blankt metal og med udstansede små huller og figurer og tegn. Ud af et af hullerne stak en rød tråd med løkke på, som automatisk havde fået hende til at tænke på

det juletræ, der skulle pyntes hos forældrene lillejuleaften om syv dage. Med blanke kugler, nisser, kurve, lys og norske flag. Om otte dage skulle de synge 'Dejlig er Jorden', og hun skulle se nevøerne og niecernes tindrende øjne, når de åbnede gaverne fra hende. Alt det hun skulle have gjort så anderledes. Alle de dage hun skulle have levet så meget mere, så meget sandere, fyldt dem op med glæde, fred og kærlighed. De steder hun kun havde rejst igennem, de steder hun var på vej til. De mænd hun havde mødt, den mand hun endnu ikke havde mødt. Det foster hun havde fået fjernet, da hun var sytten, de børn hun endnu ikke havde fået. De dage hun havde kastet i grams for de dage, hun havde troet, hun skulle få.

Så var hun holdt op med at tænke på andet end den kniv, som var blevet holdt op foran hende. Og den bløde stemme som havde fortalt hende, at hun skulle føre kuglen ind i munden. Hun havde gjort det, selvfølgelig havde hun det. Med hamrende hjerte havde hun gabt så højt, hun kunne, og skubbet kuglen ind, så tråden hang ud af munden. Metallet havde smagt bittert og salt, som tårer. Så var hendes hoved blevet tvunget bagover, og stålet havde brændt mod huden, da kniven var blevet lagt fladt mod hendes hals. Loftet og lokalet havde været oplyst af en lampe, som stod lænet op mod væggen i et af hjørnerne. Grå, nøgen beton. Bortset fra lampen indeholdt lokalet et hvidt campingbord i plast, to stole, to tomme ølflasker, to mennesker. Ham og hende. Hun havde mærket lugten af læderhandsken, da en pegefinger havde nappet let i den røde trådløkke, som hang ud af munden. Og i næste øjeblik var det, som om hendes hoved var eksploderet.

Kuglen havde udvidet sig og trykkede hårdt mod indersiden af hendes mund. Men ligegyldigt hvor meget hun gabte, var presset konstant. Han havde undersøgt hendes åbne mund med en koncentreret, engageret mine som en tandlæge, der tjekker, at tandreguleringen sidder rigtigt. Et fraværende, lille smil havde tydet på tilfredshed.

Hun havde mærket med tungen, at der stak pigge ud af kuglen, at det var dem, der pressede mod ganen, mod det bløde kød i undermundens, mod indersiden af tænderne, mod drøbelen. Hun havde prøvet at sige noget. Han havde lyttet tålmodigt til de uarticulerede

lyde, som kom fra hendes mund. Han havde nikket, da hun gav op, og taget en sprøjte frem. Dråben på sprøjtespidsen havde blinket i lyset fra lommelygten. Han havde hvisket noget ind i hendes øre: "Lad være med at trække i tråden."

Så havde han stukket hende på siden af halsen. Hun havde været væk i løbet af få sekunder.

Hun lyttede til sit eget skrækslagne åndedræt, mens hun blinkede ud mod mørket.

Hun måtte foretage sig et eller andet.

Hun satte håndfladerne mod stolesædet, som var klamt af hendes egen sved, og rejste sig. Ingen stoppede hende.

Hun gik med små skridt, indtil hun stødte ind i en væg. Famlede sig langs den hen til en glat, kold flade. Metaldør. Hun trak i metalslåen. Den rokkede sig ikke ud af stedet. Låst. Selvfølgelig var den låst, hvad havde hun egentlig troet? Var det latter, hun hørte, eller kom lyden inde fra hendes eget hoved? Hvor var han? Hvorfor legede han med hende på den her måde?

Gør et eller andet. Tænk. Men for at tænke måtte hun først slippe af med den her metalkugle, før smerterne drev hende til vanvid. Hun stak tommelen og pegefingern ind i hver sin mundvig. Mærkede på piggene. Prøvede forgæves at presse fingrene under en af dem. Hun blev overmandet af et hosteanfald og efterfølgende panik, da hun ikke kunne få vejret. Det gik op for hende, at stålpiggene havde fået kødet omkring luftrøret til at svulme op, at hun snart risikerede at blive kvalt. Hun sparkede på jerndøren, prøvede at skribe, men metalkuglen kvalte lyden. Hun gav atter op. Lænede sig mod væggen. Lyttede. Var det forsigtige skridt, hun hørte? Bevægede han sig rundt i lokalet, legede han blindbuk med hende? Eller var det bare hendes eget blod, som dunkede for ørerne? Hun prøvede at ignorere smerterne og pressede munden sammen. Det lykkedes hende kun lige at presse piggene i kuglen tilbage, før de igen pressede hendes mund op. Nu var det, som om kuglen pulserede, var blevet et hjerte af jern, en del af hende.

Gør et eller andet. Tænk.

Fjedre. Piggene var fjederbelastede.

Piggene var blevet udløst, da han havde trukket i tråden.

“Lad være med at trække i tråden,” havde han sagt.

Hvorfor ikke? Hvad ville der så ske?

Hun gled ned langs væggen, indtil hun sad ned. En fugtig kulde steg op fra betongulvet. Hun ville skribe igen, men orkede ikke. Stillehed. Tavshed.

Alle de ord hun skulle have sagt i samvær med mennesker, hun elskede, i stedet for dem, som havde fyldt stilheden, når hun var sammen med folk, der var hende ligegyldige.

Der var ingen vej ud. Blot hende selv og denne vanvittige smerte, hovedet som var ved at sprænges.

“Lad være med at trække i tråden.”

Hvis hun trak i den, ville piggene måske klikke tilbage, ind i kuglen, og hun ville være befriet for smerterne.

Tankerne fulgte de samme cirkler. Hvor længe havde hun været her. To timer? Otte timer? Tyve minutter?

Hvis det var så enkelt som bare at trække i tråden, hvorfor havde hun så ikke allerede gjort det? På grund af advarslen fra en tydeligvis syg person? Eller var det her en del af legen, at hun skulle lade sig narre til ikke at stoppe denne helt unødvendige smerte? Eller handlede legen om, at hun skulle trodse advarslen og trække i tråden, så ... så der skete noget forfærdeligt? Hvad ville der i så fald ske, hvad *var* den kugle for noget?

Jo, det var en leg, en grusom leg. For hun var nødt til det. Smerterne var uudholdelige, halsen svulmede op, hun ville snart blive kvalt.

Hun prøvede igen at skribe, men det blev kun til en hulken, og hun blinkede og blinkede, uden at der kom flere tårer.

Fingrene fandt tråden, som hang ned over underlæben. Hun trak forsigtigt i den, så den blev stram.

Hun fortrød alt det, hun *ikke* havde gjort, det var klart. Men hvis et liv i forsagelse havde placeret hende et andet sted end præcis her lige nu, ville hun hellere have valgt det. Hun ville bare leve. Et hvilket som helst liv. Så enkelt var det.

Hun trak i tråden.

Nålene sprang ud af enderne på piggene. De var syv centimeter lange. Fire trængte ud gennem kinderne på hver side, tre ind i bihulerne, to op i næsegangen og to ud gennem hagen. Én nål gennemborede spiserøret og én det højre øjeæble. To af nålene trængte op gennem den bageste del af ganen og ramte hjernen. Men det var ikke det, der var den direkte dødsårsag. På grund af metalkuglen, som spærrede for spiserøret, kunne hun ikke spytte det blod ud, som strømmede fra sårene og ned i munden. I stedet løb det ned i luftrøret og videre ned i lungerne og gjorde, at ilt ikke kunne optages i blodet, som igen førte til hjertestop og det, som retsmedicineren i sin rapport skulle kalde cerebral hypoksi, altså mangel på ilt i hjernen. Med andre ord: Borgny Stem-Myhre druknede.

Kapitel 2

Det forklarende mørke

Den 18. december

Dagene er korte. Udenfor er det stadig lyst, men herinde i mit klipperum er der evigt mørkt. I lyset fra arbejdslampen ser personerne på billederne på væggen så irriterende glade og intetanende ud. Så fulde af forventninger, som om det skulle være en selvfølge, at livet ligger foran dem, jævnt og ubrudt som et blikstille hav af tid. Jeg har klippet i avisen, skåret de tårevædede historier væk om familien, som er i chok, redigeret de bloddryppende detaljer om ligfundet væk. Kun taget det uundgåelige foto, som en slægtning eller en ven har givet en pågående journalist, billedet fra dengang hun var på sit højeste, da hun smilede, som om hun var udødelig.

Politiet ved ikke ret meget. Men de skal snart få mere at arbejde med.

Hvad er det, hvor ligger det, det som gør et menneske til morder? Er det medfødt, sidder det i et gen, en nedarvet mulighed, nogen har og andre ikke? Eller er det frembragt af nødvendighed, udviklet i mødet med verden, en overlevelsesstrategi, en livreddende sygdom, rationel galskab? For præcis som sygdom er kroppens feberhede skudsalve, er galskab en nødvendig retræte til et sted, hvor mennesket kan forskanse sig på ny.

Personligt mener jeg, at evnen til at dræbe er fundamental hos ethvert raskt menneske. Vores tilværelse er en kamp om goderne, og den, der ikke kan dræbe sin næste, har ingen eksistensberettigelse. At dræbe er trods alt bare at fremskynde det uundgåelige. Døden gør ingen undtagelse, og det er godt, for livet er smerte og lidelse. Sådan set er alle drab en barmhjerlighedshandling. Det virker bare ikke sådan, når solen varmer ens egen hud, når vandet risler mod læberne, og man mærker sin egen idiotiske livslyst i hvert hjerteslag og er parat til at betale for selv smuler af tid med alt det, man har vundet gennem livet: værdighed, position, principper. Så er det, at man må række dybt ind, forbi det forvirrende, blændende lys.

Ind til det kolde, forklarende mørke. Og mærke den hårde kerne. Sandheden. For det var den, jeg måtte finde. Det var den, jeg fandt. Det som gør en person til morder.

Hvad med mit eget liv? Tror jeg også, at det er en ubrudt havoverflade af tid?

Slet ikke. Inden længe vil også jeg ligge på dødens losseplads, sammen med de andre rolleindehavere i dette lille drama. Men uanset hvilket stadium af forrådnelse min krop måtte være i, om så kun skelettet er tilbage, vil det have et smil om munden. For det er det her, jeg lever for nu, min eneste eksistensberettigelse, min mulighed for at blive rensset, befriet for al skændsel.

Men det her er kun begyndelsen. Nu vil jeg slukke lampen og gå ud i dagslyset. Den smule, der er tilbage.

Kapitel 3

Hongkong

Regnen gav sig ikke med det første. Og heller ikke med det næste. Den gav sig overhovedet ikke. Det var vådt og mildt, uge efter uge. Jorden var mættet af vand, hovedveje sank sammen, trækfuglene lod være med at trække, og der blev meldt om insekter, man aldrig havde set så langt nordpå før. Kalenderen slog fast, at det var vinter, men Oslos parker lå ikke bare uden sne, de var ikke engang brune. De var grønne og indbydende som kunstgræsbanen i Sogn, hvor opgivende motionister havde tyet til jogging i deres Dæhlie-trikoter, mens de forgæves ventede på skiføre rundt om Sognsvand. Nytårs-aften lå tågen så tæt, at lyden af raketterne nåede fra Oslo centrum og helt ud til Asker, men man så ikke engang et glimt af dem, man selv skød op fra græsset i sin egen have. Alligevel brændte nordmændene fyrværkeri af for seks hundrede kroner per husstand den aften ifølge en forbrugerundersøgelse, som også viste, at antallet af nordmænd, som realiserede drømmen om en hvid jul på Thailands hvide strande, var fordoblet på bare tre år. Men også i Sydøstasien virkede det, som om vejret gik helt amok: Truende tornadoer, som man normalt kun så på vejrkortet i tyfonsæsonen, lå nu på rad og række ud over Det kinesiske Hav. I Hongkong, hvor februar plejer at være en af årets tørreste måneder, styrtede regnen ned denne morgen, og manglende sigtbarhed gjorde, at Cathay Pacific Airways flight 731 fra London måtte tage en ekstra runde, før den lagde an til landing på Chek Lap Kok.

“Vær glad for, at vi ikke skal lande i den gamle lufthavn,” sagde den kinesisk udseende passager til Kaja Solness, som klemte så hårdt om armlænet, at hendes knoer blev helt hvide. “Den lå midt inde i byen. Vi var fløjet direkte ind i en af skyskraberne.”

Det var de første ord, manden havde ytret, siden de var lettet tolv timer tidligere. Kaja greb begærligt chancen for at fokusere på noget

andet end det faktum, at hun befandt sig oppe i den frie og lige nu ganske turbulente luft:

“Tak, hr., det var beroligende. Er De engelsk?”

Det gav et sæt i ham, som om hun havde givet ham en lussing, og hun indså, at hun havde fornærmet ham dybt ved at foreslå, at han tilhørte de forhenværende koloniherrer: “Øh ... kinesisk, måske?”

Han rystede bestemt på hovedet: “Hongkong-kinesisk. Og De, frøken?”

Kaja Solness overvejede et kort øjeblik, om hun skulle svare: “Hokk-sund-norsk”, men begrænsede sig til “norsk”, hvilket Hongkong-kineseren funderede over et stykke tid, indtil han med et triumferende “Aha!” rettede det til “Skandinav!” og spurgte, hvad hendes ærinde i Hongkong var.

“At finde en mand,” sagde hun og stirrede ned i de blygrå skyer i håb om, at fast grund snart måtte åbenbare sig.

“Aha!” gentog Hongkong-kineseren. “De er meget smuk, frøken. Og De skal ikke tro på alt det, De hører om, at kinesere kun gifter sig med andre kinesere.”

Hun smilede mat. “Hongkong-kinesere, mener De?”

“Især Hongkong-kinesere,” nikkede han ivrigt og holdt en ringløs hånd i vejret. “Jeg beskæftiger mig med mikrochips. Familien har fabrikker i Kina og Sydkorea. Hvad skal De lave i aften?”

“Sove, håber jeg,” gabte Kaja.

“Hvad med i morgen aften?”

“Da håber jeg, at jeg har fundet ham og er på vej hjem igen.”

Manden rynkede panden: “Har De så travlt, frøken?”

Kaja takkede nej til mandens tilbud om et lift og tog en bus, en dobbeltdækker, ind til byen. En time senere stod hun alene i en korridor i hotellet Empire Kowloon og tog nogle dybe indåndinger. Hun havde sat nøglekortet i døren til det værelse, hun havde fået tildelt, og nu manglede hun bare at åbne. Hun tvang sin hånd til at trykke dørhåndtaget ned. Så rykkede hun døren op og stirrede ind i værelset.

Der var ingen.

Selvfølgelig var der ikke det.

Hun gik ind, lod rullekufferten stå ved siden af sengen, stillede sig ved vinduet og kiggede ud. Først ned på menneskevrømmelen på gaden sytten etager under sig, så på skyskraberne, som slet ikke lignede deres graciøse eller i det mindste pompøse søstre på Manhattan, Kuala Lumpur eller i Tokyo. De her lignede termitboer, afskrækkende og imponerende på en gang, som groteske vidnesbyrd om, hvordan menneskearten er i stand til at tilpasse sig, når syv millioner skal finde plads på lidt over hundrede kvadratkilometer. Kaja mærkede trætheden glide ind over sig, sparkede skoene af og dumpede ned på sengen. Selv om det var et dobbeltværelse og hotellet firestjernet, optog den hundrede og tyve centimeter brede seng det, der var af gulvplads. Og hun tænkte på, at blandt disse termitboer skulle hun nu finde én bestemt person, en mand som alt tydede på ikke var specielt interesseret i at blive fundet.

Hun overvejede kort alternativerne: at lukke øjnene eller komme i gang. Så tog hun sig sammen og rejste sig igen. Hun tog tøjet af og gik ind under bruseren. Bagefter stod hun foran spejlet og slog uden selvtilfredshed fast, at Hongkong-kineseren havde ret: Hun *var* smuk. Det var ikke noget, hun syntes, det var en så konkret kendsgerning, som skønhed kan være. Ansigtet med de høje kindben, de ravsorte og markerede, men fint formede øjenbryn over de næsten barnligt store øjne med grønne irisser, som strålede med en moden, ung kvindes intensitet. Det honningbrune hår, de fyldige læber, som nærmest kyssede sig selv på hendes lidt brede mund. Den lange, slanke hals, den ranke, slanke krop med små bryster, som ikke var stort mere end forhøjninger, dønninger på en havoverflade af perfekt, om end vinterbleg hud. Hofternes bløde runding. De lange ben, som havde fået to modelbureauer i Oslo til at tage turen, mens hun gik i gymnasiet i Hokksund, og kun hovedrystende godtog hendes nej. Og det, hun havde været mest glad for, var, da en af dem til afsked havde sagt: "Fint nok, men husk, søde: Du er ingen *perfekt* skønhed. Dine tænder er små og spidse. Du burde ikke smile så meget."

Efter det havde hun smilet mere end før.

Kaja tog et par kakibukser og en tynd regnjakke på og svævede vægtløst, lydløst med elevatoren ned til receptionen.

“Chungking Mansion?” spurgte receptionisten, klarede næsten at lade være med at hæve et øjenbryn og pegede: “Kimberley Road til Nathan Road og til venstre.”

Alle herberger og hoteller i Interpols medlemslande har pligt til at registrere udenlandske gæster, men da Kaja havde ringet til den norske ambassadesekretær for at tjekke det sidste sted, manden hun ledte efter var blevet registreret, havde ambassadesekretæren forklaret, at Chungking Mansion hverken var et hotel eller noget *mansion* i betydningen herskabeligt hus. Det var en samling butikker, gadekøkkener, restauranter og sandsynligvis over hundrede certificerede og ucertificerede herberger med alt fra to til tyve værelser fordelt på fire store boligblokke. De værelser, som blev udlejet, kunne karakteriseres som alt fra enkle, rene og hyggelige til rottehuller og énstjernede fængselsceller. Og som det vigtigste: I Chungking Mansion kunne en mand uden for høje krav til livet sove, spise, bo, arbejde og formere sig uden nogen sinde at forlade myretuen.

I Nathan Road, en travl handelsegade med mærkevarer, glatpolerede facader og store udstillingsvinduer, fandt Kaja indgangen til Chungking Mansion. Og gik indenfor. Ind til mados fra fastfood-køkkener, hammerslag fra skomagere, muslimsk bønnemessen fra radioer og trætte blikke fra butikkerne med brugt tøj. Hun smilede hurtigt til en forvirret rygsækturist med Lonely Planet i hånden og hvide, blåfrosne lægge stikkende ud af de overoptimistiske camouflageshorts.

En uniformeret vagt så på det stykke papir, Kaja viste ham, sagde: “*Lift C*” og pegede hen ad en gang.

Køen foran elevatoren var så lang, at hun først kom med på tredje tur, hvor de stod klempt sammen i en knirkende og rystende jernkiste, som fik Kaja til at tænke på sigøjnerne, som begravede deres døde vertikalt.

Herberget havde en turbanklædt muslimsk ejer, som straks og med stor entusiasme viste hende en lille kasse af et værelse, hvor man på mirakuløs vis havde fået plads til et tv på væggen over fodenden af sengen og en gurglende aircondition over hovedgærdet. Ejerens entu-

siasme dalede, da hun afbrød hans markedsføring ved at vise ham et billede af en mand med navnet, som det ville være stavet i hans pas, og spurgte, hvor han var nu.

Da Kaja så hans reaktion, skyndte hun sig at oplyse, at hun var hans hustru. Ambassadesekretæren havde forklaret hende, at det at vifte med et officielt id-kort i Chungking ville være 'kontraproduktivt'. Og da Kaja for en sikkerheds skyld tilføjede, at hun og manden på billedet havde fem børn sammen, ændrede ejerens holdning sig radikalt. En ung, vestlig hedning, som allerede havde sat så mange børn i verden, aftvang hans respekt. Han sukkede tungt, rystede på hovedet og sagde på klagende staccato-engelsk: "Trist, trist, frue. De kom og tog hans pas."

"Hvem?"

"Hvem? Triaden, frue. Altid Triaden."

"Triaden?" udbrød Kaja.

Hun kendte selvfølgelig til organisationen, men hun havde vel en forestilling om, at den kinesiske mafia først og fremmest hørte hjemme i tegneserier og karatefilm.

"Sæt Dem ned, frue." Han trak skyndsomt en stol frem, som hun lod sig dumpe ned i. "De ledte efter ham, han var væk, og så tog de hans pas."

"Passet? Hvorfor det?"

Han tøvede.

"Fortæl det nu. Jeg er nødt til at vide det."

"Deres mand spillede på heste, er jeg bange for."

"Heste?"

"Happy Valley. Galopbanen. Det er noget forfærdelig noget."

"Har han spillet gæld? Til Triaden?"

Han nikkede og rystede på hovedet flere gange for skiftevis at bekræfte og beklage denne kendsgerning.

"Og de tog hans pas?"

"Han skal købe sit pas tilbage med gælden, hvis han vil væk fra Hongkong."

"Han kan jo bare få et nyt pas på det norske konsulat."

Turbanen vuggede fra side til side. “Ja da. Og man kan få lavet et falskt pas for firs amerikanske dollar her i Chungking. Men det er ikke passet, som er problemet. Problemet er, at Hongkong er en ø, frue. Hvordan kom De hertil?”

“Med fly.”

“Og hvordan vil De rejse herfra?”

“Med fly.”

“Én lufthavn. Flybilletter. Alle navne på computer. Mange kontrolpunkter. Mange i lufthavnen, som får nogle småpenge af Triaden for at genkende ansigter. Er De med?”

Hun nikkede langsomt. “Det er svært at flygte.”

Ejeren rystede leende på hovedet. “Nej, frue. Det er *umuligt* at flygte. Men man kan gemme sig i Hongkong. Syv millioner. Det er nemt at forsvinde.”

Kaja mærkede søvnmangelen og lukkede øjnene. Ejeren måtte have misforstået det, for han lagde en trøstende hånd på hendes skulder og mumlede et: “Så, så.”

Han tøvede. Så lænede han sig frem og hviskede: “Jeg tror, han er her endnu, frue.”

“Ja, det forstår jeg.”

“Nej, jeg mener her i Chungking. Jeg har set ham.”

Hun løftede hovedet.

“To gange,” sagde han. “På Li Yuan. Han spiser. Billig ris. De må ikke sige til nogen, at jeg har sagt det. Deres mand er en god mand. Men ballade.” Han himlede med øjnene, så de næsten forsvandt op i turbanen. “*Meget* ballade.”

Li Yuan var en disk, fire plastborde og en kineser, som smilede opmuntrende til hende, da hun efter seks timer, to portioner stegt ris, tre kopper kaffe og to liter vand vågnede med et ryk og løftede hovedet fra den fedtede bordplade og så på ham.

“*Tired?*” lo han og viste en ufuldstændig række fortænder.

Kaja gabte, bestilte sin fjerde kop kaffe og fortsatte med at vente. To kinesere kom hen og satte sig ved disken uden at snakke eller bestille

noget. De værdigede hende ikke et blik, og det var hun glad for. Hendes krop var så stiv af at have siddet ned det sidste døgn, at smerterne skar gennem kroppen, uanset hvilken stilling hun sad i. Hun rullede hovedet fra side til side for at prøve at få gang i blodcirkulationen. Så bagover. Det knagede i nakken. Hun stirrede på de blåhvide lysstofrør i loftet, før hun sænkede hovedet igen. Og stirrede direkte på et jaget, blegt ansigt. Han var stoppet op foran et af de nedtrukne stålforhæng i korridoren og scannede Li Yuans lille etablissement. Hans blik standsede ved de to kinesere ved disken. Så hastede han videre.

Kaja fik rejst sig op, men det ene ben sov og svigtede under hende. Hun greb sin taske og haltede efter manden, så hurtigt hun kunne.

“*Welcome back,*” hørte hun Li Yuan råbe efter sig.

Han havde set så tynd ud. På billederne havde han været bred og tårnhøj, og i det der talkshow i tv havde han fået den stol, han sad i, til at se ud, som om den var lavet til pygmæer. Men hun var ikke i tvivl om, at det var ham: den kortklippede, bulede isse, den markerede næse, øjnene med spindelvævet af blodårer og de alkoholvaskede, lyseblå irisser. Den faste hage med den overraskende milde, næsten smukke mund.

Hun tumlede ud på Nathan Road. I skæret fra neonlyset fik hun øje på ryggen på en skindjakke, som ragede op over menneskemængden. Det så ikke ud, som om han gik hurtigt, alligevel måtte hun småløbe for at følge med. Han drejede af fra den travle hande­lsgade, og hun øgede afstanden, da de kom ind i smallere og mindre befærdede gader. Hun registrerede et gadeskilt med navnet Melden Row. Det var fristende at gå hen til ham og præsentere sig, at få det overstået. Men hun havde bestemt sig for at holde sig til planen: at finde ud af, hvor han boede. Det var holdt op med at regne, og pludselig blev en flig af skyerne trukket til side, og himlen bagved var høj og fløjls­sort med funk­lende knappenålsstjerner.

Efter at have gået i tyve minutter standsede han brat op ved et hjørne, og Kaja var bange for, at hun var blevet opdaget. Men han vendte sig ikke om, tog bare noget op af jakkelommen. Hun stirrede forbavset. En sutteflaske?

Han drejede rundt om hjørnet.

Kaja fulgte efter og kom ud på en stor, åben plads fyldt med mennesker, de fleste af dem unge. For enden af pladsen, over brede glasdøre, lyste skilte med engelsk og kinesisk skrift. Kaja genkendte titlerne på nogle af de nye film, hun aldrig ville nå at se. Hendes blik fandt hans skindjakke, og hun nåede at se, at han satte sutteflasken fra sig på den lave sokkel på en bronzeskulptur, som forestillede en galge med en tom løkke. Han fortsatte forbi to fuldt besatte bænke og satte sig på den tredje, hvor han så trak en avis frem. Efter cirka tyve sekunder rejste han sig igen, gik tilbage til skulpturen, greb sutteflasken i forbifarten, stak den tilbage i jakkelommen og fortsatte den samme vej, som han var kommet.

Det var begyndt at regne igen, da hun så ham gå ind i Chungking Mansion. Hun begyndte så småt at forberede sig på sin tale. Der var ikke længere kø ved elevatorerne, alligevel fortsatte han op ad en trappe, drejede til højre og forsvandt ind gennem en svingdør. Hun skyndte sig efter og befandt sig pludselig i en forfalden, mennesketom trappeopgang med en gennemtrængende lugt af kattedpis og våd beton. Hun holdt vejret, men det eneste, hun hørte, var dryppelyde. Idet hun havde bestemt sig for at fortsætte opad, hørte hun en dør smække længere nede. Hun spurtede ned ad trapperne og fandt den eneste, som kunne have smækket, en bulet metaldør. Hun lagde hånden på dørhåndtaget, mærkede, at hun begyndte at ryste, lukkede øjnene og bandede indvendigt. Så rykkede hun døren op og trådte ind i mørket. Det vil sige: ud.

Noget løb hen over hendes fødder, men hun hverken skreg eller rørte sig.

Hun troede først, hun var kommet ind i en elevatorskakt. Men da hun kiggede op, kunne hun ane nogle sodede mure dækket af et virvar af vandrør, ledninger, forvredne metalstumper og sammenstyrtede, rustne jernstilladser. Det var ikke en gårdsplads, bare nogle kvadratmeter mellemrum mellem højhusene. Det eneste lys kom fra en lille firkant med stjerner højt oppe. Til trods for den skyfri himmel plaskede det ned mod asfalten og hendes ansigt, og det gik op for hende,

at det var kondensvand fra de små, rustne airconditionkasser, som stak ud fra facaderne. Hun trak sig tilbage og lænede ryggen mod jerndøren.

Ventede.

Og til sidst lød det ud fra mørket: "*What do you want?*"

Hun havde aldrig hørt hans stemme før. Jo, hun havde hørt den i det der talkshow, da de talte om seriemordere, men det var noget helt andet at høre den i virkeligheden. Der var en slidt hæshed i den, som fik ham til at lyde ældre end de knap fyrrer, hun vidste, han var. Men samtidig var der en tryk, selvsikker ro, som stemte dårligt overens med det jagede ansigt, hun havde set uden for Li Yuan. Dyb, varm.

"Jeg er norsk," sagde hun.

Der kom ikke noget svar. Hun sank et par gange. Hun vidste, at de første ord ville være de vigtigste.

"Jeg hedder Kaja Solness. Jeg har fået til opgave at finde dig. Af Gunnar Hagen."

Der kom ingen reaktion på navnet på hans chef i Drabsafdelingen. Var han gået?

"Jeg arbejder for Hagen som drabsefterforsker," sagde hun ud i mørket.

"Tillykke med det."

"Der er ikke noget at ønske tillykke med. Ikke hvis du har læst norske aviser de sidste måneder." Hun kunne have bidt tungen af sig selv. Stod hun her og prøvede at være vittig? Det måtte skyldes søvn-mangel. Eller nervøsitet.

"Jeg mente tillykke med veludført opgave," sagde stemmen. "Jeg er fundet. Nu kan du rejse hjem igen."

"Vent!" råbte hun. "Vil du ikke høre, hvad jeg vil?"

"Helst ikke."

Men de ord, hun havde skrevet ned og indøvet, væltede allerede ud af hende: "To kvinder er blevet dræbt. Retsmedicinske fund tyder på, at det er samme gerningsmand. Derudover har vi ingen spor. Selv om pressen har fået minimalt med detaljer, har de for længst skreget op om, at en ny seriemorder er på spil. Enkelte har skrevet, at han måske

er inspireret af Snemanden. Vi har hentet ekspertise ind fra Interpol, uden at de er kommet nogen vegne. Presset fra medierne og myndighederne ...”

“Det betyder nej,” sagde stemmen.

En dør smækkede.

“Hallo? Hallo? Er du der?”

Hun famlede sig frem og fandt en dør. Åbnede den, før skrækken nåede at sætte sig fast, og stod i en anden, mørklagt trappeopgang. Hun kunne se lys længere oppe og tog tre trappetrin ad gangen. Lyset kom gennem glasset i en af svingdørene, og hun skubbede den op. Hun kom ind i en enkel, nøgen gang, hvor man havde opgivet at male den afskallede puds, og fugtigheden stod som dårlig ånde ud af væggene. Lænet op ad fugtigheden stod to mænd med cigaretter dinglende fra mundvigene, og en sød em drev hen imod hende. De så på hende med sløve blikke. For sløve, håbede hun. Den mindste af dem var sort, af afrikansk oprindelse antog hun. Den højeste var hvid og havde et pyramideformet ar i panden, som en advarselstrekant. Hun havde læst i ‘Politiet’, deres månedsblad, at Hongkong havde næsten tredive tusind politifolk på gaderne og blev regnet som verdens tryggeste millionby. Men det var altså på gaderne.

“*Looking for hashish, lady?*”

Hun rystede på hovedet, prøvede at smile selvsikkert, prøvede at gøre sådan, som hun havde rådet unge piger til, dengang hun havde rejst rundt på skoler: at ligne en, der vidste, hvor hun var på vej hen, ikke en, som var kommet væk fra flokken. Ikke et bytte.

De smilede tilbage. Den eneste anden døråbning i korridoren var muret til. De tog hænderne op af bukselommerne, cigaretterne ud af mundvigene.

“*Looking for fun, then?*”

“*Wrong door, that’s all,*” sagde hun og vendte sig om for at gå ud igen. En hånd låste sig om hendes håndled. Rædslen føltes som sølvpapir i munden. Hun kunne det her i teorien. Hun havde øvet sig i det på en gummimåtte i en oplyst gymnastiksal med en instruktør og kolleger omkring sig.

“Right door, lady. Right door. Fun is this way.” Hans ånde mod hendes ansigt stank af fisk, løg og marihuana. I gymnastiksalen havde der kun været én modstander.

“No thanks,” sagde hun og prøvede at lyde bestemt.

Den sorte kom op på siden af hende, greb det andet håndled og sagde med en stemme, som gled ind og ud af falset: *“We will show you.”*

“Only there’s not much to see, is there?”

De vendte sig alle tre mod svingdøren.

Hun vidste, at der stod hundrede og fireoghalvfems centimeter i hans pas, men som han stod der i døråbningen, som var bygget efter Hongkong-mål, så han ud til at være mindst to meter og ti. Og dobbelt så bred som for bare en time siden. Armene hang ned langs siderne, lidt ud fra kroppen, men han rørte sig ikke, stirrede ikke, snerrede ikke, så bare roligt på den hvide og gentog:

“Is there, jau-ye?”

Hun mærkede den hvides fingre stramme og derpå slække grebet om sit håndled, fornemmede den sorte flytte vægten fra fod til fod.

“Ng-goy,” sagde manden i døråbningen.

Hun mærkede, hvordan deres hænder tøvende slap grebet.

“Kom,” sagde han og tog hende let under armen.

Hun mærkede varmen i kinderne, da de gik ud ad døren. Varme frembragt af spænding og skam. Skam over, hvor lettet hun var, hvor trægt hendes hjerne havde fungeret i situationen, hvor villigt hun havde ladet ham tage sig af to uskyldige hashpushere, som bare ville skræmme hende lidt.

Han førte hende to etager op og ind ad en svingdør, hvor han anbragte hende foran en elevatordør, trykkede på knappen med pilen, som pegede ned, stillede sig ved siden af hende og fæstnede blikket på det lysende ellevetal over elevatordøren. *“Gæstarbejdere,”* sagde han. *“De er alene og keder sig bare lidt.”*

“Det ved jeg godt,” sagde hun trodsigt.

“Tryk G for groundfloor, drej til højre og gå så ligeud, indtil du er på Nathan Road.”

“Vil du ikke godt høre, hvad jeg har at sige. Du er den eneste i Drabs-

afdelingen, som har specialkompetence, hvad angår seriemordere. Det var dig, der pågreb Snemanden.”

“Korrekt,” sagde han. Hun kunne se noget bag i hans blik bevæge sig, og han trak en finger langs kæbebenet under højre øre. “Og derefter sagde jeg op.”

“Sagde op? Tog orlov, mener du.”

“Jeg sagde op. Som i ‘slutte’.”

Først nu så hun, at hans højre kæbeben stod ud i en skæv vinkel.

“Gunnar Hagen siger, at da du forlod Oslo for seks måneder siden, indvilgede han i at give dig orlov indtil videre.”

Manden smilede, og Kaja så, hvordan det fuldstændig forandrede hans ansigt: “Det er kun, fordi Hagen ikke kan få ind i sit hoved ...” Han holdt inde, og smilet forsvandt. Blikket blev rettet mod tallet på elevatordisplayet, som nu stod på fem.

“Jeg arbejder under ingen omstændigheder for politiet mere.”

“Vi har brug for dig ...” Hun trak vejret dybt. Hun vidste, at hun bevægede sig på tynd is, men at hun var nødt til at handle, før han forsvandt for hende igen. “Og du har brug for os.”

Han rettede blikket mod hende. “Hvad i alverden får dig til at tro det?”

“Du skylder Triaden penge. Du køber dope på gaden med en sutteflaske. Du bor ...” hun skar en grimasse, “... her. Og du har ikke noget pas.”

“Jeg har det godt her. Hvad skal jeg med et pas?”

Der lød et pling, elevatordøren gled knirkende op, og stinkende, varm luft stod ud fra kroppene inde i den.

“Jeg tager den ikke!” sagde Kaja, højere end hun havde tænkt sig, og lagde mærke til ansigterne, som så på hende med en blanding af utålmodighed og åbenlys nysgerrighed.

“Jo, du gør,” sagde han, lagde en hånd mod hendes lænd og skubbede hende forsigtigt, men bestemt ind. Hun var øjeblikkelig omsluttet af menneskekroppe, som spærrede hende inde og gjorde det umuligt at røre sig eller få vendt sig. Hun drejede hovedet tidsnok til at se elevatordørene glide i.

“Harry!” råbte hun.
Men han var allerede væk.